

Knjiga proroka Daniela - broj četrdeset i dva

Povezujuće karike

Jeff Pippenger

2024-01-06

Ivan Krstitelj bio je prorok koji je predstavljao spojnu kariku.

„Prorok Ivan bio je povezujuća spona između dviju raspodjela. Kao Božji predstavnik istupio je da pokaže odnos Zakona i Proroka prema kršćanskoj raspodjeli. On je bio manje svjetlo, za kojim je trebalo doći veće. Um Ivana bio je prosvjetljen Svetim Duhom kako bi obasjao svoj narod; ali nikakvo drugo svjetlo nikada nije zasjalo niti će ikada zasjati tako jasno nad palim čovjekom kao ono koje je izviralo iz učenja i primjera Isusa. Krist i Njegovo poslanje bili su tek nejasno shvaćeni, kako su bili predloženi u sjenovitim žrtvama. Čak ni Ivan nije potpuno razumio buduću, besmrtni život po Spasitelju.” Čeznja vjekova, 220.

Isus je također bio prorok koji je predstavljao povezujuću sponu.

„Krist je prokrio put od zemlje do neba. On tvori povezujuću sponu između dvaju svjetova. On donosi čovjeku Božju ljubav i Božju snishodljivost te čovjeka po svojim zaslugama uzdiže da se susretne s Božjim pomirenjem. Krist je put, istina i život. Težak je trud slijediti dalje, korak po korak, bolno i polagano, naprijed i naviše, stazom čistoće i svetosti. Ali Krist je dao obilnu opskrbu kako bi na svakom koraku napredovanja u božanskom životu udijelio novu snagu i božansku jakost. To je znanje i iskustvo koje svi radnici u uredu žele imati i moraju imati, inače svakodnevno navlače sramotu na Kristovo djelo.” Testimonies, volume 3, 193.

Proročko djelo Ivana Krstitelja uključivalo je povezivanje razdoblja zemaljskoga sa nebeskim Svetištem. Prve riječi koje je Ivan izgovorio kada je prvi put ugledao Isusa bile su:

Sutradan Ivan ugleda Isusa gdje dolazi k njemu te reče: Evo Jaganjca Božjega, koji oduzima grijeh svijeta. Ivan 1,29.

Ali premda je Ivan trebao označiti prijelaz s drevnoga Izraela na duhovni Izrael, njegovo je razumijevanje toga prijelaza bilo ograničeno.

„Reče Krist, opravdavajući Ivana: ‘Ali što ste izišli vidjeti? Proroka? Da, kažem vam, i više nego proroka.’ Ivan nije bio samo prorok koji je imao naviještati buduće događaje, nego i dijete obećanja, ispunjen Duhom Svetim od svojega rođenja, te od Boga određen da izvrši posebno djelo kao reformator, pripravljaajući narod za primanje Krista. Prorok Ivan bio je povezujuća spona između dvaju razdoblja.”

„Religija Židova, kao posljedica njihova otpada od Boga, sastojala se ponajviše od obreda. Ivan bijaše manje svjetlo, za kojim je trebalo doći veće svjetlo. On je trebao uzdrmati pouzdanje naroda u njihove predaje, prizvati njihove grijehe njihovu sjećanju i povesti ih na pokajanje, kako bi bili pripravljeni cijeniti Kristovo djelo. Bog je Ivanu nadahnućem priopćavao, prosvjetljujući proroka kako bi mogao ukloniti praznovjerje i tamu iz umova

poštenih Židova, koja se, zbog lažnih učenja tijekom naraštaja, bila nad njima nagomilala.“

„Najmanji učenik koji je slijedio Isusa, koji je svjedočio njegovim čudesima i slušao njegove božanske pouke, i čuo utješne riječi koje su padale s njegovih usana, bio je povlašteniji od Ivana Krstitelja, jer je imao jasnije svjetlo. Nikakvo drugo svjetlo nije obasjalo, niti će ikada obasjati, um grešnoga, paloga čovjeka, osim onoga koje je bilo i jest priopćeno po Onome koji je svjetlo svijeta. Krist i njegovo poslanje bili su tek nejasno shvaćeni kroz sjenovite žrtve. Čak je i Ivan mislio da će Kristova vladavina biti u Jeruzalemu i da će ondje uspostaviti zemaljsko kraljevstvo, čiji će podanici biti sveti.” Review and Herald, 8. travnja 1873.

Apostol Pavao također je bio povezujući proročki članak koji je trebao prepoznati proročku primjenu doslovnoga prijelaza prema duhovnomu. Razumio je da doslovni Jeruzalem više nije bio Jeruzalem proroštva, jer je tada prešao u nebeski Jeruzalem.

Jer ovo je Hagara, gora Sinaj u Arabiji, i odgovara sadašnjemu Jeruzalemu, jer je u ropstvu sa svojom djecom. A gornji je Jeruzalem slobodan, koji je majka svima nama. Galaćanima 4,25.26.

U drugom poglavlju 2. Solunjanima, koje smo razmatrali, Pavao je utvrdio da je doslovni poganski Rim bio sila koja je zadržavala duhovni papinski Rim od uzdizanja na prijestolje sve do 538. godine. U tom poglavlju on prepoznaje da je „čovjek grijeha”, koji sjedi u hramu Božjem, isti onaj „kralj” kojega je Daniel prepoznao u jedanaestom poglavlju, trideset šestom retku. Dokaz da je „kralj sjevera” u posljednjih šest redaka Danijela 11 papinstvo postao je ključ za uspostavljanje okvira istine kojim se Future for America služio od povećanja znanja 1989. godine.

U istom je poglavlju Pavao prepoznao djelovanje poganskoga Rima u obuzdavanju uspona papinstva, sve do vremena kada će poganski Rim biti uklonjen, te je tako utvrdio da je „svagdašnja“ u Danielovoj knjizi bila poganski Rim. Ta je istina postala upravo ključ za uspostavu okvira istine koji je doveo do porasta znanja 1798. godine.

U povijesti Williama Millera poruka je bila objavljena kada se trebao zbiti prijelaz iz filadelfijskog u laodicejski pokret. U povijesti Future for America sada se zbiva prijelaz iz laodicejskog pokreta u filadelfijski pokret.

Istina koju je Pavao izložio u 2. Solunjanima, a koja je prepoznala prijelaz s doslovnog poganskog Rima na duhovni papinski Rim, postala je okvirom Millerova proročkog razumijevanja. I Ivan Krstitelj i Pavao bili su podignuti da objasne prijelaz s doslovnog na duhovno. William Miller bio je predan Ivanom Krstiteljem, i u njegovu je djelu bilo od ključne važnosti da prepozna odnos i prijelaz poganskog i papinskog Rima, prijelaz koji je Ivan bio podignut prepoznati.

U knjizi proroka Daniela postoji pet spominjanja „svagdašnje žrtve”, i ona uvijek prethode simbolu papinske vlasti. U kontekstu proročkog prijelaza koji razmatramo, svih pet spominjanja uključuje prijelaz s doslovnog Rima na duhovni Rim. „Svagdašnja žrtva” u knjizi proroka Daniela jedna je od istina prikazanih na dvjema Habakukovim pločama te je stoga temeljna istina koju je trebalo braniti; istina koja će naposljetku biti prekrivena lažnim i krivotvorenim draguljima i novcem. Nije slučajno što svaka istina prikazana na dvjema svetim kartama ima izravne nadahnute potvrde u

spisima Ellen White. Odbaciti bilo koju od temeljnih istina (uključujući „svagdašnju žrtvu”) znači istodobno odbaciti autoritet Duha proroštva.

„Tada sam u vezi sa ‘Svakidašnjom’ vidjela da je riječ ‘žrtva’ dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu; te da je Gospod dao ispravno razumijevanje o tome onima koji su objavljivali poklič o času suda. Kada je vladalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju ‘Svakidašnje’; ali od 1844., u zbrci, prihvaćena su druga gledišta, te su uslijedili tama i zbrka.” Review and Herald, 1. studenoga 1850.

Oni „koji su dali poklič o času suda” razumjeli su „svagdanju” kao simbol poganstva i/ili poganskoga Rima. Njihovo je razumijevanje uključivalo i činjenicu da riječ „žrtva” ne pripada tome odlomku u Danielu, gdje su je dodali prevoditelji Biblije kralja Jakova (ljudskom mudrošću). Pionirsko je razumijevanje također uključivalo to da je „svagdanja” uvijek bila prikazana u vezi s jednim od dvaju simbola papinske vlasti te da je poganstvo („svagdanja”) uvijek prethodilo papinskom simbolu. Uvijek su bili prepoznati u slijedu kojim su stupali u proročku povijest. Knjige Daniela i Otkrivenja nikada ne odstupaju od povijesnoga slijeda u kojemu poganstvo prethodi papinstvu, a kada knjiga Otkrivenja uvodi treću pustošuću silu lažnoga proroka, taj se slijed uvijek održava.

Bez Pavlove pouke da su doslovne stvarnosti proročanstva u vremenskom razdoblju križa prešle u duhovne, nastaje nedoumica u vezi s Kristovim proročanstvom o razorenju Jeruzalema, koje se nalazi u svim evanđeljima osim u Ivanovu. Dva simbola papinstva povezana sa „svagdanjom žrtvom“ u knjizi proroka Daniela jesu grozota pustoši i prijestup pustoši. Ta dva simbola predstavljaju žig Zvijeri (grozotu) i sliku Zvijeri (prijestup).

Prijestup koji papinstvu dopušta da ubija one koje smatra hereticima jest spoj crkve i države, pri čemu crkva upravlja tim odnosom. Tako Daniel prikazuje spoj crkve i države, koji je slika papinske zvijeri, kao prijestup pustoši. Biblija idolopoklonstvo prepoznaje kao gnusobu, a sve idolopoklonstvo papinske vlasti predstavljeno je njezinom idolskom subotom, koju Ivan naziva žigom zvijeri, a Daniel gnusobom koja pustoši.

I iz jednoga od njih izađe malen rog, koji naraste veoma velik prema jugu i prema istoku i prema krasnoj zemlji. I naraste velik čak do vojske nebeske; i obori na zemlju neke od vojske i od zvijezda te ih pogazi. Da, uzvisi se čak do kneza vojske, i po njemu bi ukinuta svagdašnja žrtva, a mjesto njegova Svetišta bilo oboreno. I vojska mu bi predana protiv svagdašnje žrtve zbog prijestupa, i obori istinu na zemlju; i djelovaše, i napredovaše. Daniel 8:9–12.

O tim ćemo redcima detaljnije govoriti u drugom članku, no u jedanaestom retku sila koja se uzvisila protiv Krista bila je poganski Rim, kada su ga pokušali ubiti pri njegovu rođenju, a zatim to naposljetku i učinili na križu. Redak kaže da je „po njemu“ (poganskom Rimu) „svagdašnja žrtva ukinuta“. Hebrejska riječ prevedena kao „ukinuta“ jest „rum“, a znači „uzdignuti i uzvisiti“. Poganski Rim uzdignuo bi i uzvisio religiju poganstva, i upravo je to učinio u povijesti. Zato se i naziva „poganskim“ Rimom.

Sljedeći redak utvrđuje da je papinskom Rimu dana „vojska” (vojna sila), koja je bila protiv „svagdašnje žrtve” ili ju je trebala nadvladati („svagdašnje” = poganstvo). I to je također povijesna

činjenica, jer je papinstvo upotrijebilo vojnu snagu (premda nikada nije imalo vlastitu vojsku) kako bi nadvladalo zapreku postavljenu njegovu usponu na vlast. Ta je sila dolazila od poganskoga Rima. Vojna sila kojom se služilo dana mu je po „prijestupu“, jer je prijestup koji mu je omogućio da zavlada vojskama kraljeva koji su ga godine 538. postavili na prijestolje bio prijestup združivanja crkve i države. Najprije se u jedanaestom retku govori o poganskom Rimu, obavješćujući proučavatelja da će poganski Rim ustati protiv Krista i da će uzvisiti religiju poganstva.

Sljedeći redak opisuje prijestup združivanja crkve i države koji je papinstvu omogućio da nadvlada i ukloni ograničenje koje je poganski Rim provodio protiv nje. Povijest podupire primjenu oba ta retka. „Svagdašnja“ predstavlja ili poganski Rim, silu koja je stajala protiv Krista, ili religiju poganstva koju je uzvisio poganski Rim. Simbol „svagdašnje“ zatim slijedi papinstvo, jer on označuje prijestup crkve i države, a upravo to osnažuje papinstvo vojskom da obavlja svoj prljavi posao. Danielova treća uporaba izraza „svagdašnja“ jest pitanje koje daje odgovor koji je središnji stup adventizma.

Tada sam čuo jednoga sveca gdje govori, a drugi svetac reče onome svecu koji govoraše:
Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju gaženju? Daniel 8,13.

U ovome se retku postavlja pitanje dokle će trajati viđenje, tražeći tako odgovor koji predstavlja trajanje, a ne određenu vremensku točku. Pitanje nije: na koji će se datum viđenje ispuniti, nego: koje je trajanje viđenja. Redak ne pita: „Kada?“, nego pita: „Dokle?“ Viđenje se odnosi na pustošne sile poganstva, prikazane kao „svagdašnja žrtva“, i papinstva, kako je predstavljeno prijestupom papinstva koji se ostvaruje kada ona čini blud s kraljevima zemaljskim. Te dvije pustošne sile, poganstvo praćeno papinstvom, trebale su gaziti Svetište i vojsku tijekom razdoblja od „sedam vremena“.

Važno je prepoznati da je gaženje doslovnoga Svetišta, koje je započelo u vrijeme Babilona i nastavilo se sve do razorenja Jeruzalema od strane poganskoga Rima 70. godine po Kr., od početka povijesti do kraja bilo djelo poganskih sila. Dakle, doslovno je mnogoboštvo, u množini, gazilo doslovno Svetište i doslovnu vojsku (Božji narod). Ali duhovni je Rim gazio duhovni Jeruzalem i duhovni Izrael.

Ali vanjski trijem Hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dan poganima; i oni će gaziti Sveti grad četrdeset i dva mjeseca. I dat ću moć svojim dvama svjedocima, i oni će prorokovati tisuću dvjesto i šezdeset dana, odjeveni u kostrijet. Otkrivenje 11,2.3.

Ivan Krstitelj bio je prorok poveznica koji je prepoznao promjenu razdoblja upravljanja od zemaljskog Svetišta k nebeskomu, ne poznajući puninu svojega djela. Pavao je bio prorok poveznica koji je prepoznao promjenu razdoblja upravljanja od doslovnog Izraela (vojske) k duhovnom Izraelu. Jeruzalem koji je bio gažen četrdeset i dva mjeseca bio je duhovni Jeruzalem.

„Ovdje spomenuta razdoblja — četrdeset i dva mjeseca“ i „tisuću dvjesto i šezdeset dana“ — isto su, i oba jednako predstavljaju vrijeme tijekom kojega je Kristova crkva trebala trpjeti ugnjetavanje od Rima. Tih 1260 godina papinske prevlasti započelo je 538. godine po Kr., te je

stoga trebalo završiti 1798. godine. U to je vrijeme francuska vojska ušla u Rim i zarobila papu, a on je umro u progonstvu. Premda je ubrzo nakon toga bio izabran novi papa, papinska hijerarhija od tada više nikada nije bila u stanju vršiti vlast kakvu je prije posjedovala.“ The Great Controversy, 266.

Pavao je utvrdio da je u prijelazu koji se zbio u povijesti križa duhovni Jeruzalem, koji je „gore“, postao grad koji je Bog izabrao da u nj stavi svoje ime, a doslovni Jeruzalem prestao je biti Jeruzalem biblijskog proroštva.

Jer ovaj Hagara jest gora Sinaj u Arabiji i odgovara sadašnjemu Jeruzalemu, jer robuje sa svojom djecom. A gornji Jeruzalem slobodan je; on je majka svima nama. Galaćanima 4,25.26.

Ovu je istinu od bitne važnosti ispravno razumjeti, a pogrešna primjena doslovnog Jeruzalema kao simbola biblijskog proročanstva dio je obmane koju su stvorili isusovci kako bi potkopali istinu da je rimski papa antikrist. To lažno učenje u otpalom protestantizmu proizvodi vjerovanje koje im omogućuje da se pogrešno okreću suvremenoj židovskoj naciji Izraelu kao simbolu proročanstva. Doslovni Jeruzalem prestao je biti Božji Jeruzalem u vrijeme križa.

„Grad Jeruzalem više nije sveto mjesto. Prokletstvo Božje počiva na njemu zbog odbacivanja i raspeća Krista. Na njemu leži taman biljeg krivnje, i nikada više neće biti sveto mjesto dok ne bude očišćen pročišćujućim ognjem neba. U vrijeme kada ova grijehom prokleta zemlja bude očišćena od svake mrlje grijeha, Krist će ponovno stajati na Maslinskoj gori. Kad njegove noge stanu na nju, ona će se razdvojiti i postati velika ravnica, pripremljena za grad Božji.” Review and Herald, July 30, 1901.

Važnost razlikovanja između doslovnoga Jeruzalema i duhovnoga Jeruzalema bit će razmotrena dok budemo promatrali Kristovo proročanstvo o svršetku svijeta. Četvrti put Daniel prepoznaje „svagdašnju žrtvu” u jedanaestom poglavlju.

I mišići će stajati na njegovoj strani, i oskvrnut će Svetinju snage, i ukinut će svagdašnju žrtvu, i postaviti će grozotu pustoši. Daniel 11,31.

Ovaj redak prepoznaje djelovanje poganskoga Rima u postavljanju papinstva na prijestolje zemlje godine 538. „Mišice” predstavljaju vojnu snagu poganskoga Rima koja je stala u obranu papinstva počevši od Klodviga, kralja Franaka, godine 496. Različiti europski kraljevi radili su na uspostavi papinstva nakon Klodviga, no ovaj redak prepoznaje četiri stvari koje su europski kraljevi (mišice) učinili za papinstvo, nakon što su prestupili sklopivši savez crkve i države s tirkom bludnicom.

Nakon što su ustali u obranu papinstva, „oskvrnuli” su ili razorili grad Rim, koji je bio simbol snage i poganskoga i papinskoga Rima. Oskvrnuće iz toga retka izvršavalo se opetovano tijekom godina, dok je grad Rim bio izložen neprekidnim vojnim napadima. Ti europski kraljevi (mišice) također bi „uklonili svagdašnju žrtvu”. Hebrejska riječ prevedena kao „ukloniti” u ovom retku nije „rum”, kao što je bila u osmom poglavlju. U ovom retku riječ prevedena kao „ukloniti” jest „sur”, i znači odstraniti. Mišice europskih kraljeva uklonile bi poganski otpor usponu papinstva godine 508. Zatim bi godine 538 te mišice postavile papinstvo na prijestolje zemlje. Potom je na Saboru u Orléansu, upravo te godine, papinstvo provelo zakon o nedjelji.

Nedjelja kao dan bogoslužja jest ono što sestra White naziva „idolskim“ subotom, a idolopoklonstvo je savršena biblijska definicija riječi „gnusoba“. Godine 538. ruke poganskoga Rima postaviše gnusobu pustoši.

„Svi koji će uzvisivati i štovati idol-subotu, dan koji Bog nije blagoslovio, pomažu đavlu i njegovim anđelima svom snagom svoje od Boga dane sposobnosti, koju su izopačili za pogrešnu uporabu. Nadahnuti drugim duhom, koji zasljepljuje njihovo rasuđivanje, ne mogu vidjeti da je uzvisivanje nedjelje u cijelosti ustanova Katoličke crkve.” Selected Messages, knjiga 3, 423.

Proročanstvo i povijest podupiru primjenu koju smo upravo utvrdili za trideset i prvi redak. Kada kažemo da proročanstvo podupire ovu primjenu, mislimo na činjenicu da postoje i druga proročanstva koja se bave tim istim činjenicama, a da ih u ovom trenutku ne uvodimo u raspravu. Peti i posljednji put kada Daniel rabi izraz „svagdašnja žrtva” nalazi se u dvanaestom poglavlju.

I od vremena kad bude ukinuta svagdanja žrtva i postavljena gnusoba pustoši, bit će tisuću dvjesto i devedeset dana. Blago onomu koji čeka i dosegne tisuću tristo i trideset i pet dana. Daniel 12,11.12.

Proročanstvo i povijest potvrđuju da je godine 508. otpor usponu papinstva u biti prestao, kada je posljednja od triju zemljopisnih prepreka (Goti) bila iščupana, kako to utvrđuje sedmo poglavlje Daniela.

Promatrah rogove, i gle, među njima izraste drugi mali rog, pred kojim iščupaše tri od prvih rogova s korijenom; i gle, na tom rogu bijahu oči kao oči čovječe i usta koja govorahu velike stvari. Daniel 7,8.

Uklanjanje triju rogova prikazano je na dvjema svetim pločama, a kada je treća od tih triju zemljopisnih zapreka bila istjerana iz grada Rima, godine 508., otpor protiv uzdizanja papinske vlasti bio je uklonjen. Postavljanje na koje se upućuje u jedanaestom retku predstavlja trideset godina između 508. i 538. Ono označava trideset godina tijekom kojih je bila dovršena priprava za uspostavljanje čovjeka grijeha u hramu Božjem.

Riječ prevedena kao „uklonjen” također je „sur”, što znači ukloniti, a 508. godine otpor protiv uspona papinstva bio je uklonjen (uzet). Od toga datuma tisuću dvjesto devedeset godina dovodi vas do 1798. godine i smrtonosne rane papinstva. Tisuću tristo trideset i pet dana dovodi vas do prvoga razočaranja i početka vremena odgode na samome kraju godine 1843. Redak obećava blagoslov onima koji „dolaze” do 1843. godine. Riječ „dolazi” znači dotaći. Prvi dan 1844. godine označava prvo razočaranje, ali posljednji dan 1843. godine dotiče prvi trenutak 1844. godine. Posljednji dan jedne godine dotiče prvi dan sljedeće godine. Blagoslov povezan s tim datumom potvrđen je poviješću i proroštvom.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše razmatranje značenja „svagdašnje žrtve” kao temeljne istine.

„Sve poruke dane od 1840. do 1844. sada valja učiniti snažnima, jer ima mnogo ljudi koji su izgubili svoje uporište. Poruke trebaju ići svim crkvama.

„Krist je rekao: ‘Blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer, zaista, kažem vam: mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli’ [Matej 13,16.17]. Blagoslovljene su oči koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine.

„Poruka je dana. I ne bi smjelo biti nikakva odgađanja u ponavljanju poruke, jer se znakovi vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti obavljeno. Veliko će se djelo izvršiti u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjoj odredbi biti dana poruka koja će prerasti u silan poklik. Tada će Daniel stajati u svojem dijelu, da dade svoje svjedočanstvo.” Manuscript Releases, volume 21, 437.